

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΗΛΕΙΑΣ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

66 /2016

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΗΛΕΙΑΣ

Αποτελούμενο από τη δικαστή Αγγελική Γασπαράτου, Πρωτοδίκη, η οποία ορίστηκε από την Πρόεδρο του Πρωτοδικείου Ηλείας.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 31-08-2016, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της αιτούσας: Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «GEA-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και είσπραξης του συγγενικού δικαιώματος των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών - εκτελεστών καλλιτεχνών» με το διακριτικό τίτλο «GEA-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στο Δήμο Φιλοθέης – Αττικής (Λ. Μεσογείων αρ. 231), νομίμως εκπροσωπούμενης, η οποία εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο της Σπυριδούλα Πολύζου.

Των καθ' ὧν ἡ αἴτηση: 1) τῆς εταιρίας με τὴν ἐπωνυμία «Α. , νομίμως εκπροσωπούμενης, στὴν ἐκμετάλλευση τῆς ὁποίας ἀνήκει ἡ ταβέρνα με τὸ διακριτικὸ τίτλο που βρίσκεται στὸν ἡ ὁποία δὲν εκπροσωπήθηκε ἀπὸ πληρεξούσιο δικηγόρο καὶ 2) τοῦ στὴν ἐκμετάλλευση τοῦ ὁποίου ἀνήκει ἡ ταβέρνα με τὸ διακριτικὸ τίτλο που βρίσκεται στὸν ο ὁποῖος εκπροσωπήθηκε ἀπὸ τὸν πληρεξούσιο δικηγόρο τοῦ Σταύρου Μαρινόπουλο.

Ἡ αἰτούσα ζητεῖ νὰ γίνει δεκτὴ ἡ ἀπὸ 18-12-2015 αἴτησή της, που κατατέθηκε στὴ Γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου τούτου με ἀριθμὸ 290/2015 καὶ προσδιορίστηκε γιὰ τὴ δικάσιμο τῆς 27^{ης}-01-2016 καὶ μετ' ἀναβολῶν γιὰ τὴ δικάσιμο που ἀναφέρεται στὴν ἀρχὴ τῆς παρούσας, κατὰ τὴν ὁποία ἡ υπόθεση ἐκφωνήθηκε ἀπὸ τὸ ἐκθεμα καὶ οἱ διάδικοι παραστάθηκαν ὅπως σημειώνεται ἀνωτέρω.

Κατὰ τὴ συζήτηση τῆς υπόθεσης, οἱ πληρεξούσιοι δικηγόροι τῶν διαδίκων ζήτησαν νὰ γίνουν δεκτὰ ὅσα ἀνέπτυξαν προφορικὰ στὸ ἀκροατήριό καὶ ὅσα ἀναφέρονται στὰ σημειώματα που κατέθεσαν.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Κατὰ τὰ ἀρθρα 294 ἐδαφ. α', 295 παρ. 1 καὶ 297 ΚΠολΔ, ὁ ἐνάγων μπορεῖ νὰ παραιτηθεῖ ἀπὸ τὸ δικόγραφο τῆς ἀγωγῆς χωρὶς τὴ συναίνεση τοῦ ἐναγομένου πρὶν αὐτὸς προχωρήσει στὴν προφορικὴ συζήτηση τῆς ουσίας τῆς υπόθεσης, ἡ παραίτηση δὲ αὐτὴ γίνεται ἢ με δήλωση που καταχωρίζεται στα πρακτικά ἢ με δικόγραφο που ἐπιδίδεται στὸν ἀντίδικο τοῦ παραιτουμένου καὶ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα ὅτι ἡ ἀγωγή θεωρεῖται πὼς δὲν ἀσκήθηκε. Τὰ ἀρθρα 294 ἐπ. ΚΠολΔ ἐφαρμόζονται ἀναλογικὰ καὶ στὴ διαδικασία τῶν ασφαλιστικῶν μέτρων, καθὼς δὲν ὑπάρχει ἐιδικὴ διάταξη που νὰ ρυθμίζει ἀλλιῶς τὸ θέμα αὐτὸ (Β. Βαθρακοκοίλη, ΚΠολΔ, ἀρθρο 294, σελ. 343, σημ. 27 με παραπομπὴ σε σχετικὴ νομολογία). Στὴν

προκειμένη περίπτωση η αιτούσα, με δήλωση της πληρεξουσίας δικηγόρου της, που έγινε στο ακροατήριο πριν από τη συζήτηση της υπό κρίση αίτησης παραιτήθηκε από το δικόγραφο αυτής, όσον αφορά την πρώτη των καθ' ων εταιρία. Η παραίτηση αυτή έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου (άρθρα 294 εδ. α' και 297 ΚΠολΔ), σύμφωνα με τα εκτεθέντα στην παραπάνω νομική σκέψη και συνεπώς ως προς αυτήν η δίκη καταργείται (άρθρο 295 παρ. 1 εδ. α' ΚΠολΔ).

Σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του Ν. 2121/1993 για την «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» θεσπίστηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, ενίοτε καθοριστικά στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του προαναφερόμενου νόμου, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησεως και εκμεταλλεύσεως από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόρος καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό ως τοιαύτης θεωρούμενης κατ' άρθρο 3 παρ. 2 του ίδιου νόμου, κάθε χρήσεως, εκτελέσεως ή παρουσιάσεως του έργου, η οποία το κάνει προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της

οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ο χρήστης οφείλει στους ερμηνευτές καλλιτέχνες , των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς, των υλικών αυτών φορέων, εύλογη και ενιαία αμοιβή, η οποία, περαιτέρω, καταβάλλεται εξ ημισείας, μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών και αφετέρου των παραγωγών. Η αμοιβή αυτή, σύμφωνα με τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 32 παρ. 1 και 56 παρ. 1 του αυτού νόμου, συμφωνείται υποχρεωτικά σε ορισμένο ποσοστό, το ύψος του οποίου καθορίζεται ελεύθερα μεταξύ των μερών, ενώ, σε περιπτώσεις που ο ποσοστιαίος καθορισμός της είναι πρακτικά αδύνατος ή ιδιαίτερος δαπανηρός επιτρέπεται ο υπολογισμός της σε ορισμένο ποσό. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του ιδίου νόμου, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας στους δικαιούχους τους, κατά τα ανωτέρω, ποσοστιαίο καθορισμό της αμοιβής τους. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού , μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του σε τρεις εφημερίδες (άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/1993). Να σημειωθεί εδώ ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης μπορούν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα όχι μόνον ημεδαπών φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του ως άνω νόμου, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντιστοίχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, με τις οποίες οι τελευταίοι παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισης τους στην Ελλάδα (βλ. Μ. Μαρίνου, Πνευματική Ιδιοκτησία, εκδ. 2000, σελ. 251-272, 299-317). Σε περίπτωση

διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης περί του ύψους της εύλογης αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο Δικαστήριο. Περαιτέρω, ο οργανισμός συλλογικής διαχειρίσεως, ο οποίος, κατά το νόμο, ασκεί υποχρεωτικά στο όνομα του και για λογαριασμό των δικαιούχων ερμηνευτών - εκτελεστών και παραγωγών το δικαίωμα καθορισμού και καταβολής της εύλογης αμοιβής, μπορεί να ζητήσει, ως ασφαλιστικό μέτρο, και την προσωρινή επιδίκαση, μέχρι και του μισού ποσού της αμοιβής, που αναλογεί στους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, που είναι μέλη του, η επιδίκαση δε αυτή δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 49 παρ. Ιδ' του Ν. 2121/1993, η οποία παρέχει στο Δικαστήριο, που καθορίζει την εύλογη αμοιβή, και την εξουσία να καθορίσει τους όρους πληρωμής αυτής κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και, συνεπώς, ερμηνευόμενη και νοούμενη υπό το προστατευτικό πνεύμα των πνευματικών δικαιούχων και των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το νόμο αυτό, επιτρέπει στο Δικαστήριο να διατάξει, στα πλαίσια της διατάξεως του άρθρου 728 παρ. 1ζ' του ΚΠολΔ, την προσωρινής επιδίκαση και άμεση καταβολή μέρους της αμοιβής στους δικαιούχους της, εφόσον κρίνει επιβεβλημένη τη λήψη του μέτρου αυτού (βλ. ενδεικτικά ΜΠρΑΘ 2999/2010, 2837/2010, 1652/2010 αδημ., ΜΠρΘεσ 11989/2012 ΔΙΜΕΕ 2012.2014, ΜΠρΘεσ 34203/2010, ΜΠρΘεσ 25197/2008, ΜΠρΘεσ 18762/2007 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΠατρ 284/2008 ΕφΑΔ 2009.311, ΜΠρΚοζ 284/2011 ΔΙΜΕΕ 2011.373, ΜΠρΛαρ 1030/2013, ΜΠρΧαλκ 57/2014 και 206/2014, ΜΠρΚορινθ 721/2013, ΜΠρΝαξ 235/2012, ΜΠρΛευκ 432/2013, ΜΠρΚαρδ 34/2014, ΜΠρΖακυνθ 85/2014, ΜΠρΜεσ 62/2014, ΜΠρΚατερ 92/2014 και 262/2014 αδημ.). Τέλος, κατά τη ρητή πρόβλεψη του προμνησθέντος Ν. 2121/1993 (άρθρο 56 παρ. 4), οι χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας έχουν υποχρέωση να παραδίδουν στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων, και δη

χωρίς καμία καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτέλεσης τους, προκειμένου να διευκολύνεται έτσι η πραγματοποίηση της διανομής των εισπραττομένων, υπέρ των μελών των τελευταίων, αμοιβών.

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αίτηση, η αιτούσα εκθέτει ότι αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που συνεστήθη νόμιμα από τους τρεις ειδικότερα αναφερόμενους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, οι οποίοι (οργανισμοί) αντιπροσωπεύουν τους ενδεικτικά αναφερόμενους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή ήχου, τους ενδεικτικά αναφερόμενους ερμηνευτές καλλιτέχνες (τραγουδιστές) και τους ενδεικτικά αναφερόμενους εκτελεστές καλλιτέχνες (μουσικούς), με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στις παραγράφους 1, 2 και 3 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής. Ότι οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης - μέλη της, της ανέθεσαν κατά αποκλειστικότητα την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής αυτής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυση της, αρκεί να μην ήταν επίδικη. Ότι αυτή (αιτούσα) ως ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που η λειτουργία της έχει εγκριθεί σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 με την ειδικότερα αναφερόμενη απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλα ανεξαιρέτως τα έργα όλων ανεξαιρέτως των δικαιούχων, ημεδαπών και αλλοδαπών, με τους οποίους οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης - μέλη της έχουν συνάψει τις ενδεικτικά αναφερόμενες συμβάσεις αμοιβαιότητας, ενημέρωσε τα αρμόδια όργανα του δεύτερου των καθ' ων, ο οποίος διατηρεί επιχείρηση ταβέρνα με τον διακριτικό τίτλο
και χρησιμοποιεί υλικούς
φορείς ήχου, με ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο σε

καθημερινή βάση όλες τις ώρες της καθ' όλης της διάρκειας του έτους λειτουργίας του, για την ψυχαγωγία των πελατών της επιχείρησής του, χρήση η οποία είναι απαραίτητη και αποτελεί ένα βασικό παράγοντα προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας του, πλην όμως, ο δεύτερος καθ' ου, αρνείται να συμπράξει στον καθορισμό και στην καταβολή της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων - μελών της αιτούσας, η οποία, σύμφωνα με το νομίμως δημοσιευμένο αμοιβολόγιο το οποίο, από κοινού συμφώνησαν και συνέταξαν οι τρεις ως άνω οργανισμοί - μέλη της και γνωστοποίησαν στο κοινό μέσω της δημοσίευσής του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες, ανέρχεται στο ποσό των 150,00 ευρώ. Επικαλούμενη δε η αιτούσα κατεπείγουσα περίπτωση, συνιστάμενη στον κίνδυνο της καθυστέρησης ή ματαίωσης είσπραξης επί σειρά ετών των απαιτήσεων των δικαιούχων καλλιτεχνών και παραγωγών και στη συνεχώς αυξανόμενη οικονομική τους ζημία, ζητεί: 1) Να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε ο δεύτερος καθ' ου μεταδίδοντας ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά του σε καθημερινή βάση βάσει του προτεινομένου αμοιβολογίου τους, σε σχέση με την επιφάνεια του καταστήματός του και τον προαναφερόμενο χρόνο λειτουργίας, για τα έτη 2010, 2011, 2012, 2013, 2014 και 2015 στο ποσό των 150,00 ευρώ ετησίως πλέον ΦΠΑ, ήτοι συνολικά στο ποσό των 900,00 ευρώ πλέον ΦΠΑ, 2) να υποχρεωθεί ο δεύτερος καθ' ου να της προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε την επίδικη χρονική περίοδο, προκειμένου να προβεί στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους, 3) να υποχρεωθεί ο δεύτερος καθ' ου να της καταβάλει προσωρινά το ήμισυ των ως άνω αιτουμένων και οφειλομένων ποσών, νομιμοτόκως από τότε που κάθε επιμέρους κονδύλι κατέστη απαιτητό και να καταδικασθεί αυτός στη δικαστική της δαπάνη. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η ένδικη αίτηση αρμοδίως φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρο 686 επ. του ΚΠολΔ, 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, είναι αρκούτως

ορισμένη, περιέχουσα όλα τα στοιχεία για την κατά νόμο θεμελίωση της και είναι νόμιμη, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη νομική σκέψη της παρούσας, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3, 47, 49, 54, 55, 56, 58 και 67 του Ν. 2121/1993, 2, 3, 4, 5, 7 και 12 του Ν. 2054/1992, 74, 728 παρ. Ιζ, 729 παρ. 2, 731, 732, 946 και 176 του ΚΠολΔ, πλην του αιτήματος αυτής περί τοκοδοσίας για κάθε επιμέρους κονδύλι, το οποίο πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, καθώς επί της διαπλαστικής αγωγής για τον οριστικό καθορισμό της οφειλόμενης από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου εύλογης αμοιβής στους προαναφερόμενους δικαιούχους του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, πριν να προσδιορισθεί με την αντίστοιχη διαπλαστική δικαστική απόφαση η οριστική αυτή αμοιβή, ο οφειλέτης - χρήστης των ως άνω υλικών φορέων, που διαφωνεί με το προτεινόμενο από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, μέσω του συνταχθέντος από αυτούς σχετικού αμοιβολογίου, ποσό της εν λόγω αμοιβής, δεν γνωρίζει το ακριβές ύψος στο οποίο θα καθορισθεί, κατά τρόπο οριστικό, αυτή από το δικαστήριο, αφού πριν από τον οριστικό δικαστικό προσδιορισμό του το ύψος της είναι αόριστο, αβέβαιο και ανεκκαθάριστο. Συνεπώς, το χρέος της εύλογης αμοιβής, το οριστικό μέγεθος της οποίας προσδιορίζει, κατά τα προαναφερθέντα, το καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο δικαστήριο, δικάζοντας κατά την τακτική διαδικασία, καθίσταται ορισμένο και απαιτητό από την τελεσιδικία της διαπλαστικής απόφασης που το προσδιορίζει και από την επίδοση της τελεσιδικίας αυτής απόφασης και όχι από προγενέστερο χρονικό σημείο και έτσι μόνο έκτοτε ο χρήστης των ως άνω υλικών φορέων οφείλει τόκους υπερημερίας ή ανάλογα δικονομικούς τόκους επί του ποσού της προσδιορισθείσας οριστικά εύλογης αμοιβής των δικαιούχων του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, έστω και αν με την αγωγή περί του οριστικού καθορισμού της αμοιβής αυτής ενώνεται και καταψηφιστική αγωγή, με την οποία ζητείται και η καταδίκη του χρήστη στην καταβολή τόκων επί του ποσού της επίμαχης αμοιβής από την επίδοση της αγωγής αυτής ή από προγενέστερο χρονικό σημείο (βλέπε Μιχαήλ - Θεόδωρου Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», Β' έκδοση, αριθ.

742, σελ. 375, Διονυσίας Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα», Β' έκδοση, αριθ. 213, σελ. 279). Και ναι μεν, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 2 του Ν.2121/1993, ο χρήστης πρέπει να πράξει όσα η διάταξη αυτή, κατά τα προαναφερθέντα, επιτάσσει «πριν από οποιαδήποτε χρήση», πλην όμως πέρα από το γεγονός ότι η καθοδηγητικού περιεχομένου αυτή διάταξη δεν έχει εφαρμογή σε κάθε περίπτωση, αλλά μόνο στις περιπτώσεις που ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης προβαίνει σε αδικαιολόγητες και δυσμενείς διακρίσεις σε βάρος ενός συγκεκριμένου χρήστη (βλέπε Μιχαήλ -Θεόδωρου Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία», Β' έκδοση, αριθ. 741, σελ. 375), η έννοια της εν λόγω διάταξης είναι ότι οποιαδήποτε χρήση, πριν καταρτισθεί η σχετική σύμβαση ή έστω πληρωθεί η αμοιβή, είναι παράνομη, συνεπαγόμενη ποινικές ή άλλες αστικές συνέπειες και δεν έχει αυτή την έννοια ότι η οποιαδήποτε παράνομη - πρόωρη χρήση εμποδίζει το χρήστη να ασκήσει το δικαίωμα του να προσφύγει στο αρμόδιο δικαστήριο για τον προσωρινό ή οριστικό προσδιορισμό της ανάλογης αμοιβής, γεγονός που με τη σειρά του δεν μπορεί να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι το χρέος του χρήστη για καταβολή της οφειλόμενης από αυτόν εύλογης αμοιβής καθίσταται ορισμένο, βέβαιο και εκκαθαρισμένο από χρονικό σημείο προγενέστερο της προς αυτόν επίδοσης της τελεσίδικης απόφασης για τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής και ότι επομένως ο τελευταίος οφείλει τόκους υπερημερίας ή δικονομικούς τόκους από το προγενέστερο αυτό χρονικό σημείο (βλ. και ΕφΘεσ 1810/2012 Αρμ. 2013.1660, που επιδίκασε τόκους από την επίδοση της τελεσίδικης απόφασης). Σημειωτέον, δε ότι το παρόν δικαστήριο δικάζει μεν με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, η παρούσα, όμως, υπόθεση δεν αφορά ασφαλιστικό μέτρο, κατά την έννοια των άρθρων 682 επ. ΚΠολΔ, τέτοιο δηλαδή που σκοπεύει στην εξασφάλιση ή διατήρηση δικαιώματος ή τη ρύθμιση καταστάσεως, αλλά μέτρο που σκοπεύει την ταχεία και προσωρινή επίλυση της διαφοράς (ΕΘ 259/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕΑ 3058/2005 ΔΕΕ 2005.1179) και συνεπώς για τον προσωρινό προσδιορισμό και επιδίκαση εύλογης αμοιβής αφ' ενός μεν δεν απαιτείται η

αναφορά και συνδρομή επικείμενου κινδύνου, που σημειωτέον πάντως εν προκειμένω αναφέρεται, αφ' ετέρου δε η επιδίκαση αυτή, εφ' όσον δεν υπερβαίνει το μισό της πιθανολογούμενης απαίτησης, ως αιτείται η αιτούσα, δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 692 παρ. 4, που απαγορεύει την ικανοποίηση του ασφαλιστέου δικαιώματος, αφού αυτή (ικανοποίηση) προβλέπεται από τον ίδιο το νόμο (49 παρ. 1 ν. 2121/1993 και 728 παρ. 1ζ ΚΠολΔ). Συνεπώς, η αίτηση, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων των διαδικών,
(της αιτούσας) και
(του δεύτερου καθ' ου) που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του δικαστηρίου αυτού και όλων των εγγράφων που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι πιθανολογούνται, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η αιτούσα αποτελεί αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, η οποία συστάθηκε με το από 28-9-2011 καταστατικό, το οποίο έχει καταχωρισθεί νόμιμα στα βιβλία εταιρειών του Πρωτοδικείου Αθηνών με γενικό αριθμό 15616/6-10-2011, σύμφωνα με τις §§ 6 και 7 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993, όπως αυτές προστέθηκαν με το άρθρο 46 § 1 του ν. 3905/2010, αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που συνεστήθη νόμιμα από τους τρεις κατωτέρω αναφερόμενους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού και συγκεκριμένα από: Α) Τον λειτουργούντα με την υπ' αριθ. πρωτ. 9528/22-2-1995 απόφαση (έγκριση) του Υπουργού Πολιτισμού, υπό τη μορφή μη κερδοσκοπικής αστικής εταιρείας, εδρεύοντα στο Δήμο Φιλοθέης - Ψυχικού Αττικής, με την επωνυμία «GRAMMO - Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και Προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας» και το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που συνέστησαν νόμιμα οι ενδεικτικά αναφερόμενες στην ένδικη αίτηση εταιρείες παραγωγής υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, δίσκων, κασετών, CD, βιντεοκλίπ - οπτικοποιημένων μουσικών

έργων που έχουν εγγραφεί επί υλικών φορέων ήχου και εικόνας (δισκογραφικές εταιρίες), το καταστατικό του οποίου έχει δημοσιευθεί νόμιμα στα βιβλία εταιρειών του Πρωτοδικείου Αθηνών με αριθ. 13252/27-07-1994, Β) Τον λειτουργούντα με την υπ' αριθ. πρωτ. 11089/5-12-1997 απόφαση (έγκριση) του Υπουργού Πολιτισμού, υπό τη μορφή αστικού, μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης, εδρεύοντα στο Δήμο Φιλοθέης - Ψυχικού Αττικής, Οργανισμό, με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών - ερμηνευτών» και το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», τον οποίο έχουν συστήσει οι ενδεικτικά αναφερόμενοι στην ένδικη αίτηση Έλληνες τραγουδιστές και έχει εγκριθεί το καταστατικό του με την υπ' αριθ. 4/23-3-1997 απόφαση του Ειρηνοδικείου Αθηνών και έχει καταχωρισθεί στο οικείο μητρώο Συνεταιρισμών και Γ) Τον λειτουργούντα με την υπ' αριθ. πρωτ. 11083/5-12-1997 απόφαση (έγκριση) του Υπουργού Πολιτισμού, υπό τη μορφή αστικού, μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης, εδρεύοντα στην Αθήνα, Οργανισμό, με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων Ελλήνων μουσικών Συν.π.ε.» και το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», τον οποίο έχουν συστήσει οι ενδεικτικά αναφερόμενοι στην ένδικη αίτηση Έλληνες μουσικοί και έχει εγκριθεί το καταστατικό του με την υπ' αριθ. 206/1994 απόφαση του Ειρηνοδικείου Χαλανδρίου και έχει καταχωρισθεί στο οικείο μητρώο Συνεταιρισμών. Η αιτούσα συνεστήθη από τους ως άνω Οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στις παραγράφους 1, 2 και 3 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής. Οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης - μέλη της αιτούσας, ανέθεσαν στην τελευταία (αιτούσα) κατά αποκλειστικότητα την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής αυτής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυση της, αρκεί να μην ήταν επίδικη. Τις ανωτέρω δε εξουσίες ασκεί στο

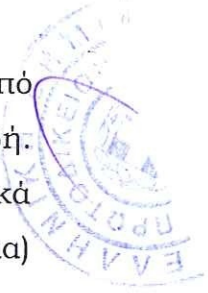
δικό της όνομα, καθόσον οι αντίστοιχες εξουσίες των τριών ως άνω οργανισμών συλλογικής διαχείρισης - μελών της ανεστάλησαν καθ' όλο το χρονικό διάστημα της τριετούς λειτουργίας αυτής και η μόνη εξουσία που διατηρούν οι ανωτέρω οργανισμοί - μέλη είναι να διανέμουν στα μέλη τους - δικαιούχους (παραγωγούς, τραγουδιστές, μουσικούς) την εισπρατιόμενη από την αιτούσα εύλογη και ενιαία αμοιβή, την οποία αυτή τους αποδίδει. Από τα ανωτέρω πιθανολογείται ότι η αιτούσα είναι ο μόνος και αντιπροσωπευτικός στην Ελληνική Επικράτεια ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων ο οποίος κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του, εκπροσωπώντας τους ανωτέρω οργανισμούς - μέλη του, δικαιούται και υποχρεούται να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει από τους χρήστες τη σχετική εκ του άρθρου 49 § 1 ν. 2121/1993 εύλογη και ενιαία αμοιβή, που απορρέει από τη μετάδοση οποιουδήποτε υλικού φορέα ήχου στην Ελληνική Επικράτεια και μάλιστα, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυση της αρκεί να μην ήταν επίδικη. Από τα προεκτεθέντα τεκμαίρεται ότι η αιτούσα, νομιμοποιείται να αξιώνει ενεργητικά στο δικό της όνομα, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς, την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 § 1 του ίδιου ως άνω νόμου, ενιαία και εύλογη αμοιβή από τους, χωρίς την προηγούμενη καταβολή της αμοιβής αυτής, χρήστες υλικών φορέων ήχου, στους οποίους (υλικούς φορείς) είναι εγγεγραμμένη η από τα μέλη των οργανισμών εταίρων της εκτέλεση ή και ερμηνεία μουσικών έργων και οι οποίοι (υλικοί φορείς) παρήχθησαν και τέθηκαν σε κυκλοφορία από παραγωγούς, μέλη του πρώτου εκ των ανωτέρω οργανισμών μελών της, όχι μόνο για τις σχετικές αξιώσεις που γεννήθηκαν κατά το χρόνο λειτουργίας της, αλλά και όσες - μη επίδικες - γεννήθηκαν προ της ίδρυσης της τόσο των ημεδαπών, όσο και των αλλοδαπών δικαιούχων, αφού τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλα ανεξαιρέτως τα έργα όλων ανεξαιρέτως των δικαιούχων, ημεδαπών και αλλοδαπών, με τους οποίους οι τρεις ως άνω οργανισμοί

συλλογικής διαχείρισης - μέλη της, ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των παραπάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων τούτων, έχουν συνάψει με αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς (SWISS PERFORM - Ελβετία, GVL -Γερμανία, SPEDI - DAM & ADAMI - Γαλλία, AIE & A ISC - Ισπανία, SAMI -Σουηδία, CREDIDAM - Ρουμανία, EJI - Ουγγαρία, AGA - Λιθουανία, GRAMEX - Δανία, NORMA - Ολλανδία, MIROCAM & URADEX - Βέλγιο, STOART - Πολωνία, ROUPI & R.P.A. - Ρωσία, IMAIE & SCF - Ιταλία, BECS - Μεγάλη Βρετανία, GDA - Πορτογαλία, RAL - Βρετανών & Αμερικανών Καλλιτεχνών, LSG - Αυστρίας, R.A.A.P. - Ιρλανδίας, EEL - Εσθονίας, OBERIH - Ουκρανίας, HUZIC - Κροατία, INTERGRAM- Τσεχίας) συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πέραν όμως, από τις ως άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, η αιτούσα νομιμοποιείται να προβαίνει στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το ν. 2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου και η οποία: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς

φωνογραφήματων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. άρθρο 5 § 2 του ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά ανεπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας. Οι προαναφερόμενοι δε οργανισμοί - μέλη της αιτούσας λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν από κοινού και κατήρτισαν κατάλογο με τις αμοιβές των ανωτέρω δικαιούχων, που απαιτούν από τους χρήστες των δημιουργιών αυτών (αμοιβολόγιο), ανάλογα με την έκταση της χρήσης, το οποίο (αμοιβολόγιο) σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 56 § 3 του ν. 2121/1993 γνωστοποιήθηκε στο κοινό με τη δημοσίευση του σε τρεις εφημερίδες, η πρώτη εκ των οποίων είναι οικονομική, ήτοι στις εφημερίδες «ΑΓΟΡΑ» 29/5/2015, «ΑΥΓΗ» 06/05/2015 και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» 06/05/2015, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι

χρήσιμη, όπως είναι τα εστιατόρια, οι καφετέριες, τα καφενεία, κ.λπ., με διάρκεια λειτουργίας από 8 έως 12 μήνες, η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε συγκεκριμένο ποσό ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος και ειδικότερα, εφόσον η επιφάνεια του καταστήματος είναι από 51 έως 100 τ.μ. η αμοιβή καθορίστηκε στο ποσό των 150,00 ευρώ. Περαιτέρω πιθανολογείται ότι μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι ο δεύτερος των καθ' ων, ο οποίος διατηρεί επιχείρηση ταβέρνα με το διακριτικό τίτλο

που βρίσκεται στον επί της οδού επιφανείας 70 τ.μ., η οποία λειτουργούσε καθημερινά καθ' όλη τη διάρκεια των επίδικων ετών από το έτος 2010 έως και το έτος 2015. Η επιχείρηση αυτή στη σελίδα κοινωνικής δικτύωσης Facebook διαφημίζεται ως εξής: «Πρόκειται για ένα στέκι, που έχει μεγάλη ιστορία, που σήμερα γίνεται κάτι που το έχουμε όλοι ανάγκη! Λαϊκά και ρεμπέτικα συνοδεύουν την παρέα με καλό κρασί», ενώ από τις προσκομιζόμενες μετ' επικλήσεως από την αιτούσα φωτογραφίες, οι οποίες προέρχονται από την ως άνω σελίδα κοινωνικής δικτύωσης, φαίνεται η ύπαρξη μόνιμης ηχητικής εγκατάστασης στην εν λόγω ταβέρνα με μεγάλα μαύρα ηχεία κρεμασμένα στους τοίχους και η χρήση μουσικής με επιλογή τραγουδιών μέσω υπολογιστή. Η δε κατάθεση του μάρτυρα του καθ' ου, σύμφωνα με την οποία η υπό κρίση ταβέρνα δεν διαθέτει ηχητικό σύστημα, διαθέτει μόνο τηλεόραση και η όποια μουσική ακούγεται προέρχεται από ένα ραδιόφωνο από το οποίο ακούνε οι μαγείρισσες στο χώρο της κουζίνας, κρίνεται ως αναξιόπιστη, σύμφωνα με τις ανωτέρω προσκομιζόμενες φωτογραφίες. Συνεπώς, ο εν λόγω καθ' ου κατά τα έτη 2010, 2011, 2012, 2013, 2014 και 2015 προέβαινε σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, τα οποία αναφέρονται στην υπό κρίση αίτηση και στα οποία συμμετείχαν δικαιούχοι - μέλη των τριών Οργανισμών - μελών της αιτούσας, μέσω ηχοσυστήματος με ηχεία, με συνέπεια να δημιουργείται υποχρέωση του εν λόγω καθ' ου να καταβάλει στην αιτούσα, ως ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και είσπραξης του συγγενικού δικαιώματος των παραγωγών υλικών φορέων

ήχου και των ερμηνευτών - εκτελεστών καλλιτεχνών, την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 49 § 1 του ν. 2121/1993 ενιαία και εύλογη αμοιβή. Περαιτέρω, πιθανολογείται ότι ο εν λόγω καθ' ου με τη χρήση του ενδεικτικά αναφερόμενου στην αίτηση μουσικού ρεπερτορίου (μουσική και τραγούδια) ψυχαγωγεί την πελατεία του καταστήματος και η χρήση αυτή είναι χρήσιμη για τη λειτουργία της ως άνω επιχείρησής του, διότι αποτελεί παράγοντα προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας του, ενώ παρά τις οχλήσεις της αιτούσας για διαπραγμάτευση της καταβλητέας εύλογης αμοιβής των αντιπροσωπευόμενων από αυτούς δικαιούχων, ο εν λόγω καθ' ου αδιαφόρησε και δεν κατέβαλε κανένα ποσό. Συνεπώς εφόσον ο δεύτερος καθ' ου προβαίνει σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, στα οποία συμμετέχουν οι αναφερόμενοι στην αίτηση ημεδαποί και αλλοδαποί δικαιούχοι το δικαίωμα εύλογης αμοιβής των οποίων διαχειρίζεται η αιτούσα όχι μόνο βάσει των συμβάσεων αμοιβαιότητας αλλά κυρίως, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν στη μείζονα σκέψη της παρούσας βάσει της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης και της αρχής της εξομοίωσης, δημιουργείται υποχρέωση του καθ' ου να καταβάλει στην αιτούσα ως ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και είσπραξης του συγγενικού δικαιώματος των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών - εκτελεστών καλλιτεχνών, την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 49 § 1 του ν. 2121/1993 ενιαία και εύλογη αμοιβή. Συντρέχει, επομένως, νόμιμος λόγος για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής για τα επίδικα έτη 2010 έως 2015 με το δημοσιευθέν αμοιβολόγιο. Με βάση τα παραπάνω η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει ο δεύτερος καθ' ου στην αιτούσα για τα επίδικα έτη 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, πρέπει να καθοριστεί στο ποσό των 150,00 ευρώ ετησίως, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. και για τα ως άνω έτη στο συνολικό ποσό των 900,00 ευρώ (150,00 ευρώ X 6 έτη), πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. Περαιτέρω, ο ισχυρισμός του δεύτερου καθ' ου ότι δε διαπιστώθηκε νόμιμα η εκτέλεση μουσικών έργων στο κατάστημά του, καθώς δεν υπήρξε σύμπραξη της δημόσιας αρχής, κατ' άρθρο 55 παρ. 1 περ. ζ' του ν. 2121/1993, ερείδεται επί εσφαλμένης

προϋποθέσεως, καθώς σύμφωνα με το άρθρο αυτό «1. Οι Οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν τις ακόλουθες αρμοδιότητες ... ζ) να ενεργούν, με σύμπραξη της δημόσιας αρχής ή κατά τη διαδικασία του άρθρου 64 του παρόντος νόμου τους αναγκαίους ελέγχους σε καταστήματα πώλησης ή ενοικίασης ή δανεισμού αντιτύπων ή δημόσιας εκτέλεσης των έργων που προστατεύουν για να διαπιστώνουν αν οι πράξεις αυτές δεν προσβάλλουν τα δικαιώματα των δημιουργών...», ενώ εν προκειμένω το δικαίωμα περί καταβολής εύλογης αμοιβής είναι ενοχικό δικαίωμα, με συνέπεια η αιτούσα να μην είναι σε θέση να απαγορεύσει στις επιχειρήσεις να χρησιμοποιούν ηχογραφημένη μουσική, παρά μόνο να υποβάλλει τις αξιώσεις της στα δικαστήρια, αιτούμενη τον προσδιορισμό και την καταπήφιση εύλογης αμοιβής. Πιθανολογείται, περαιτέρω, ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση μέρους του ως άνω προσδιορισθέντος ποσού της εύλογης αμοιβής, για την κάλυψη των βιοτικών αναγκών των δικαιούχων, πολλοί από τους οποίους αποβλέπουν στο μοναδικό αυτό έσοδο για τη συντήρησή τους και ενόψει του ότι ο καθ' ου έχει ήδη αποκομίσει για τα ως άνω έτη οικονομικό όφελος από την εκμετάλλευση των έργων των μελών της αιτούσας, χωρίς να καταβάλει οποιαδήποτε αμοιβή. Στην προκειμένη περίπτωση κρίνεται ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση ποσού 450,00 ευρώ σε βάρος του δεύτερου των καθ' ων. Επίσης, πιθανολογείται ότι αναγκαίο στοιχείο για την περαιτέρω διανομή από την αιτούσα της εύλογης αυτής αμοιβής μεταξύ των δικαιούχων που εκπροσωπούν, είναι οι κατάλογοι με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε ο καθ' ου τα έτη 2010 έως 2015 (άρθρο 56 § 4 του ν. 2121/1993), οπότε πρέπει, λόγω κατεπείγοντος, να υποχρεωθεί ο τελευταίος προς τούτο, όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει η ένδικη αίτηση, να γίνει δεκτή ως και κατ' ουσίαν βάσιμη, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό, ενώ τα δικαστικά έξοδα της αιτούσας πρέπει να επιβληθούν σε βάρος του δεύτερου καθ' ου, λόγω της ήττας του, κατά παραδοχή του

σχετικού νόμιμου αιτήματος της αιτούσας (άρθρ. 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό (άρθρ. 176 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Κηρύσσει καταργημένη τη δίκη μεταξύ της αιτούσας και της πρώτης των καθ' ων ομόρρυθμης εταιρίας.

Δικάζει κατ' αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται την αίτηση.

Καθορίζει το ύψος τη εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε ο δεύτερος καθ' ου μεταδίδοντας ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά του σε καθημερινή βάση για τα έτη 2010, 2011, 2012, 2013, 2014 και 2015, στο συνολικό ποσό των εννιακοσίων (900,00) ευρώ, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α.

Υποχρεώνει τον δεύτερο καθ' ου να καταβάλει προσωρινά στην αιτούσα το ποσό των τετρακοσίων πενήντα (450,00) ευρώ.

Υποχρεώνει τον δεύτερο καθ' ου να παραδώσει στην αιτούσα τους καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα ως άνω επίδικα έτη.

Επιβάλλει σε βάρος του δεύτερο των καθ' ων τα δικαστικά έξοδα της αιτούσας, τα οποία ορίζει στο ποσό των διακοσίων (250,00) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στο ακροατήριό του, στον Πύργο, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίασή του με απόντες τους διαδίκους και παρούσα τη γραμματέα στις
27 Σεπτεμβρίου 2016.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(Για τη δημοσίευση)

Αξιότιμος αντίγραφο υπη...
31-1-2017
Η Γραμματέας